

## Rechter Tie en mijn ivoren Bloemenboot (deel 1)

**Bijna vier jaar geleden kwam er een aanmelding voor deze nieuwsbrief binnen waarvan ik de naam herkende. Even later kwam er een stroom mailtjes, reacties op het inmiddels ter ziele gegane prikbord. Afzender: Cees van Drongelen.**

Nu was mijn moeder altijd een verwoed verzamelaarster van antiek. Logisch dus dat *Kunst en Kitsch* één van haar favoriete TV-programma's was en nog steeds is. En ach, je kijkt wel eens mee; en dan blijft de naam van de presentator allicht hangen: Cees van Drongelen.

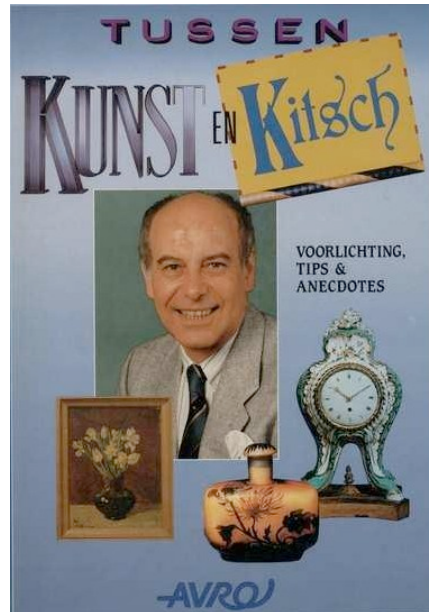
### Leuk

Mijn antwoord bevatte dan ook een bedeesd PS: of hij misschien dé Cees van Drongelen was. De reactie luidde:

Die van 'Tussen Kunst en Kitsch' ben ik. Zo iemand kun je op het net dus zomaar tegenkomen als verzamelaar van Rechter Tie. TV-presentatoren lijken net op gewone mensen. Leuk he ?

En of ik dat leuk vond!

Eind oktober stuurde Cees me een mailtje dat een lang gekoesterde wens in vervulling liet gaan. Hij sprak over een artikel dat hij geschreven had over zijn favoriete Rechter Tie-roman *Meer van Mien-yuan*. Het leek hem wel aardig om dat, eventueel in verkorte vorm, in deze nieuwsbrief te publiceren. Uiteraard vond ik dat een prima idee, behalve dan dat ik het zeker niet wilde inkorten. Het resultaat kunt u lezen in deze en de volgende nieuwsbrief.



**Het jaar was 1985. Ik was in Den Haag bezig met de opnamen van aflevering 5 van *Tussen Kunst en Kitsch*, toen er een echtpaar voor de camera kwam met een voor mij totaal onbekend object: een Chinees ivoren miniatuurscheepje, lang 25 cm, breed 15 cm, hoog 17 cm, dat door de betreffende expert werd omschreven als een Bloemenboot.**

Met de nodige discretie legde hij uit dat zo'n scheepje beschouwd moest worden als een soort drijvende Yab-Yum, maar dan wel met dames aan boord van een hogere standaard dan die in Amsterdam. We moesten de Chinese dames meer *courtisanes* noemen, hoog opgeleid in zang, dans en voordracht, en vergelijkbaar met Japanse geisha's. Maar een avond met deze dames, drijvend op een meer of rivier, eindigde toch altijd wel zoals in Yab-Yum. Het prikkelde mijn nieuwsgierigheid, maar daar bleef het ook bij.

### Passende lectuur

Het jaar was 1991. Mijn vakantiebestemming was midden-Frankrijk en ik was hoognodig toe aan rust en ontspanning, geen gedoe. Blik op oneindig en boeken lezen, dat was het uitgangspunt. Op zoek

naar passende lectuur trof ik in de aanbiedingenbak van mijn favoriete boekhandelaar de pocket-uitgave aan van tweemaal twee misdaadromans over Rechter Tie van de hand van Robert van Gulik (Uitgeverij De Boekerij 1989). De naam van de schrijver en diens hoofdpersoon kwamen mijn vage-lijk bekend voor en ik besloot tot aankoop. Het leek mij ongecompliceerd leesgenot en dat paste in mijn vakantie-doelstelling. Dat bleek te kloppen. Maar, ik werd door de verhalen gegrepen en meegesleurd.

### Virus

Tot mijn verrassing heette een verhaal *Het Meer van Mien-yuan* en dat bleek zich op een Bloemenboot af te spelen. Mijn gedachten gingen terug naar 1985 en het ivoren miniatuurscheepje van toen kreeg een extra dimensie. Het ging voor mij leven. Maar daar bleef het toen nog even bij. Behalve dan, dat ik aangestoken was door het Rechter Tie / Robert van Gulik-virus. Ik ging mij meer en meer voor de overige verhalen interesseren en zocht — toen nog passief — naar de overige. Ik had belangstelling, maar was nog niet koortsig.

### Museum-allure

Het jaar was 1996. Tijdens een bezoek aan het Groninger Museum, ter voorbereiding van een opname van K&K, kwam ik in een van de zalen oog in oog te staan met — jawel — een ivoren bloemenboot. Hij was ongeveer zesmaal zo groot als wat ik destijds in Den Haag had gezien, maar de kwaliteit van het ivoorsnijwerk was vergelijkbaar. Ik had in 1985 dus een stuk van museum-allure voor mijn neus gehad! Dat gegeven liet mij niet meer los.

*Wordt vervolgd...*

*Cees van Drongelen*

## Il giudice Dee: L'enigma dell'anello (Het raadsel van de ring)



12-47. 'Twan kwam op het afgesproken uur bij u in de winkel,' zegt Rechter Tie. 'Maar in plaats van zijn linker pinktopje sneed u hem met het hakmes vier vingers af. En toen Twan buiten zichzelf was van schrik en pijn, vermoordde u hem. Waarschijnlijk sloeg u hem met een hamer of stamper de schedel in. Daarna hebt u het lijk 's nachts naar de verlaten houthakkershut op de helling gebracht. U hoopte dat het daar pas weken later, in verregaande staat van ontbinding gevonden zou worden en u nam de voorzorg alles wat het slachtoffer bij zich droeg te verwijderen. Ik zou het lijk waarschijnlijk hebben laten verbranden als dat van een ongeïdentificeerde landloper, en u zou de perfecte misdaad hebben gepleegd. Maar een gibbon bracht mij op het juiste spoor.'

'Een gibbon?' stamelt de drogist verbijsterd.

'Ja' zegt de Rechter. 'Een gibbon vond de ring die van Twan's afgesneden wijsvinger gegleden was en bracht die aan mij. Maar dat doet verder niet ter zake. Ik zal nu dadelijk een ijlbode naar mijn collega in Tsjiang-pei sturen om de bende van Liau de Bakker te laten arresteren. Ik zal Liau met u confronteren, en daarmee is de zaak dan rond.'

Met hangende schouders staat drogist Wang voor de Rechter. Zijn stem trilt als hij zegt: 'Dat is niet nodig, Edelachtbare. Ik beken. Het is precies gegaan zoals u zei.'



12-48. 'Voor u een formele bekentenis aflegt, meneer Wang: zegt Rechter Tie, 'wil ik nog enkele punten ophelderen. Waarom wilde Twan in iedere stad zo'n groot bedrag tot zijn beschikking hebben?'

'Dat heeft hij mij verteld, Edelachtbare: zegt Wang, die op het bureau moet steunen om niet ineen te zakken. De zelfverzekerde drogist is een gebroken man geworden.

'Twan had nog steeds de hoop niet opgegeven dat die jonge vrouw met hem zou willen trouwen. Hij wilde dan dadelijk haar broer kunnen betalen en een klein landgoed kopen om zich met haar te vestigen.'

'Goed, dat is een logische verklaring: zegt Rechter Tie. 'Ten tweede, waarom hebt u Twan niet verteld dat u in geldnood zat, en dat u hem het goud in termijnen zou terugbetalen, met een redelijke rente. Het is toch een ongeschreven wet dat gildeggenoten elkaar helpen? Twan was een rijk man, die het geld best missen kon.'

Wang kijkt de Rechter ontsteld aan. Zijn lippen bewegen, maar hij kan geen woord uitbrengen. Als hij het antwoord schuldig blijft, vervolgt Rechter Tie: 'Ten derde, hoe hebt u het lijk van uw winkel naar de hut kunnen dragen? U bent een tenger gebouwd man.'

'De wanhoop gaf mij kracht, Edelachtbare: roept Wang uit. 'Wat doet het er verder toe? Ik beken toch! Ik begrijp best dat ik met mijn leven zal moeten boeten voor wat ik gedaan heb!'